

Teatre

Clan de clowns «La Clandestina»

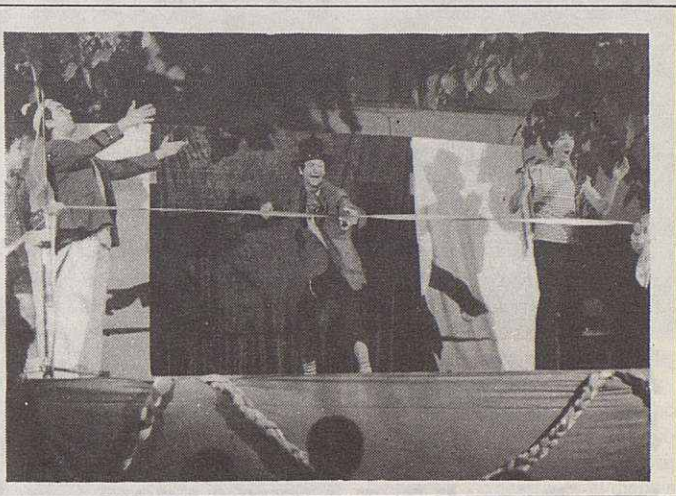
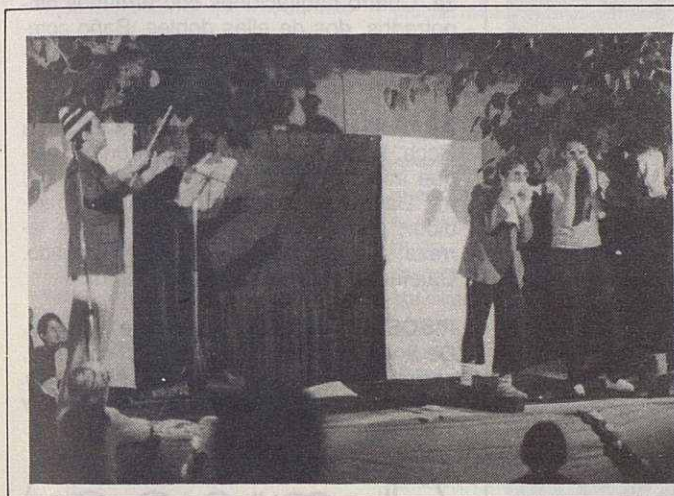
La gent del Centre de Teatre de Granollers és com un doll que no para. Aquest clan de pallasos, La Clandestina, n'és un altre testimoni.

A partir de la primavera del 82 i com a resultat d'uns cursos de pallaso fets al Centre de Teatre de Granollers, Xinxeta, Quim i Popusset decideixen formar un grup de pallasos; a l'estiu presenten el seu treball pels barris de la nostra ciutat i pels carrers de Barcelona. Però acaba l'estiu i el grup canvia: Quim s'ha quedat sol i busca companyia, troba a Pot i Pes-

sic, els tres es junten i comencen a treballar en una nova obra de pallasos. Així, tot xino-xano, neix el Clan de Clowns «La Clandestina», del Centre de Teatre de Granollers, i des de l'octubre presenta el seu espectacle per places, teatres, escoles i festes particulars. El Clan de Clowns pretén buscar en el pallaso noves formes de participació i

contacte amb la gent, que el públic s'ho passi pipa, retrobar en nosaltres la ingenuïtat quens porti a la bogeria, l'absurd, el joc, el drama, la comedia,...ser pallasos, o sigui, estar tocats de l'ala, vol dir estar tocat de l'ala, com va dir Chaplin: «M'agraden els meus errors, no vull renunciar a la llibertat deliciosa d'equivo-car-me».

L'espectacle parteix d'aquesta ingenuïtat, agafant números clàssics i d'altres de collita pròpia, obert sempre a l'improvitació i al joc amb el públic, buscant la sorpresa i el gag, on hi trobem bufetades, números de màgia, tombarelles, corrides i músics de «nueva ola»; una hora, si fa o no fa, plena de pallasades i bestieses. Es un espectacle sense nom, ja es batejarà quan sigui gran si vol, però cada dia mireu de que creixi una mica més; el que passa és que cada cop és més burro, per això el portem per les escoles, places, carrers, teatres, festes i tots els llocs on ens el deixin portar, per que vegi la vida cruel u crúa d'un públic condemnat a riure.

«Pasarel·la» inicia el X Cicle de Teatre

Samuel Beckett va escriure un acte el qual va anomenar «Comèdia», aquest acte únic és la base dramàtica de la nostra obra, que es construeix amb altres textos de Beckett passats directament d'altres obres a aquesta, textos reelaborats, d'altres escrits per mi, traduïts per en Manel, que acaben per conformar la nostra «Comèdia». No intentem pas reinventar Beckett, sinó que elaborem un text que representa la nostra idea, la nostra trobada amb Beckett, i la nostra forma de realitzar un espectacle sobre la seva obra, fora de les seves coordenades, fora de l'estètica beckettiana, conservant però, els seu determinisme materialista, la seva idea de l'home. Hem volgut que hi fos present aquest animador quotidià, que és a tot arreu i que s'inventa acudits, que reinventa els vells i coneguts acudits com a manera d'estar pròxim als altres, per a fer més suportable la lentitud i l'absurda obstinació del temps, però que al final s'ens descobreix

Hi ha espectació per a veure l'obra d'Ever Martin

completament desinteressat el resultat d'allò que explica. Ho fa en aquell moment per a passar l'estona i és ben lluny de l'estimació, de la comprensió, de que s'ocupin d'ell de que hom pensi en ell. És l'antitesi dels protagonistes. La plena consciència d'allo efimer de l'existència. Vol arribar allà, enriure-sen de tot i de Tothom, acabat això ja no li importa res més. Aquest fals ani-

mador ens diu entre línies -Pensa amb el cap, pel que més vulguis, pensa amb el cap, ets a terra i no hi ha remei per això-. Aquesta irresoluble condició de l'home és bàsica al teatre Beckett tot i que els seus personatges de vegades diguin: - S'ha de seguir endavant, costi el que costi s'ha de seguir endavant perquè és l'únic que tenim.

